

Biblická hodina – 08.09.2022

Vzdych: „S radosťou budete ďakovať Otcovi, ktorý vás urobil účastnými na podiele svätých vo svetle. On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov.“ (Kol 1,12-14)
Amen.

Pieseň: Žalm č. 119: 53-56: „Sviacou je mojím nohám Tvoja reč...“

Modlitba:

Pane náš, Ktorý povolávaš a plánuješ naše životy! Ďakujeme Ti, že si nás zachoval, a dnes môžeme byť pred Tebou ako tí, ktorí sú pripravení počúvať len Teba a počuť Tvoj hlas.

Odpusť nám, – prosíme –, to, že sa nám Tvoje sľuby toľkokrát vytrácajú. Odpusť nám, – prosíme –, že toľkokrát zabudneme, že Ty nás vidíš ako svoje vzácne deti, pre ktoré si neušetril ani Tvoje jediné dieťa, aby sme tu na zemi mohli žiť ako vykúpení hriešnici, ktorí k Tebe utiekajú v každej životnej situácii.

Pane náš, pomôž nám preskúmať našu vlastnú rodinu v ponímaní biblického príbehu podľa sprievodcu čitateľa Biblie na dnešný deň, aby sme neboli len vonkajšími pozorovateľmi biblických príbehov, ktorí posudzujú činy jedného člena rodiny, ale rozpoznali svoje vlastné podvody, vlastnú závisť a svoju lásku, keď uprednostňujeme jedného z našich rodinných príslušníkov a druhého ponižujeme. Hospodine náš Všemohúci, Ty nikoho neuprednostňuješ, daj aby sme sa dali priestor Tvojim plánom, aby sa uplatnili v našich rodinách.

Daj mi dnes prázdne a otvorené ruky – prosím –, ktoré dokážu od všetkého upustiť a vložiť do Tvojich rúk celý život, aby Ty si konal, prehovoril, formoval, liečil a viedol ma po ceste, po ktorej musím kráčať.

Takto Ťa prosíme za všetkých tu prítomných bratov a sestry a ďakujeme Ti za našu sestru, ktorá sa vrátila po liečení do lona spoločenstva. Nech sa teraz naša liečba opäť začne v Tvojom rehabilitačnom prostredí vedľa Tvojho slova a Tvojej večnej lásky.

Príd', Duchu Svätý, zavej ako Ty chceš a kam chceš a požehnaj našu cirkev, aby bolo vidieť a cítiť prinášanie ovocia a aby sme vzájomnou vierou mohli rásť a posilňovať sa. Pre Ježiša Krista, vypočuj nás. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišova 27. kapitola,1-33. veršov

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Prvej Knihe Mojžišovej v dvadsiatej siedmej kapitole v prvých tridsiatich troch veršoch nasledovne:

„¹ Keď Izák zostarol a oči mu natoľko zoslabli, že nevidel, zavolať si svojho staršieho syna Ezáva a povedal: „Syn môj!“ On mu odvetil: „Tu som!“ ² Nato prehovoril: „Pozri, som starý a neviem, kedy môžem zomrieť. ³ Vezmi si zbraň, tulec a luk, vyjdi na pole a niečo mi ulov! ⁴ Z toho mi priprav jedlo, veď vieš, čo mám rád. Prines mi to, aby som sa najedol a mohol som ťa požehnať, skôr ako zomriem.“ ⁵ Rebeka načúvala, keď sa Izák zhováral so svojim synom Ezávom. Len čo Ezáv odišiel na pole, aby niečo ulovil a doniesol to, ⁶ Rebeka poradila svojmu synovi Jákobovi: „Vypočula som, ako tvoj otec povedal tvojmu bratovi Ezávovi: ⁷ „Prines mi zo svojho úlovku a priprav mi obľúbené jedlo. Najem sa a požehnám ťa pred Hospodinom, skôr ako zomriem.“ ⁸ Preto ma, syn môj, poslušni vo všetkom, čo ti prikážem: ⁹ Choď k stádu a prines mi odtiaľ dve pekné kozľatá! Tvojmu otcovi pripravím z nich jeho obľúbené jedlo. ¹⁰ Potom ho zanesieš otcovi, aby sa najedol a požehnal ťa, skôr ako zomrie.“ ¹¹ Jákob však matke Rebeke povedal: „Môj brat Ezáv je predsa chlpatý a ja mám hladkú pokožku. ¹² Možno ma otec aj ohmatá. Potom si bude myslieť, že si z neho robím posmech. Tak privediem na seba kliatbu namiesto požehnaní.“ ¹³ Matka mu však odpovedala: „Syn môj, tá kliatba nech padne na mňa. Len ma poslušni, choď a prines mi ich!“ ¹⁴ Šiel teda, vzal ich a priniesol matke. Ona pripravila otcovo obľúbené jedlo. ¹⁵ Potom Rebeka vzala šaty svojho staršieho syna Ezáva, tie najlepšie, čo mala doma pri sebe a obliekla svojho mladšieho syna Jákoba. ¹⁶ Kozľacími kožkami mu ovinula ruky a holý krk. ¹⁷ Obľúbené jedlo a chlieb, čo pripravila, vložila potom do rúk svojho syna Jákoba. ¹⁸ Keď vošiel k otcovi, povedal: „Otec môj!“ On odvetil: „Tu som.“ „Kto si, syn môj?“ ¹⁹ Jákob povedal svojmu otcovi: „Ja som Ezáv, tvoj prvorodený. Urobil som, ako si mi kázal. Vstaň, prosím, sadni si a jedz z môjho úlovku, aby si ma mohol požehnať!“ ²⁰ Izák však synovi povedal: „Ako si len mohol tak rýchlo niečo nájsť, syn

môj?“ On odvetil: „Umožnil mi to Hospodin, tvoj Boh.“²¹ Izák povedal Jákobovi: „Pristúp, syn môj, nech zistím, či si ty môj syn Ezáv, alebo nie.“²² Jákob pristúpil k svojmu otcovi Izákovi, ktorý sa ho dotkol, a povedal: „Hlas, ten je Jákobov, ale ruky, tie sú Ezávove.“²³ Nepoznal ho, lebo jeho ruky boli chlpaté ako ruky jeho brata Ezáva. Požehnal ho.²⁴ A spýtal sa ho: „Ty si teda môj syn Ezáv?“ Ten odvetil: „Som.“²⁵ Na to mu Izák povedal: „Podaj mi, nech si zajem z úlovku svojho syna, aby som ťa požehnal.“ Podal mu ho teda a on jedol; podal mu aj víno a on sa napil.²⁶ Otec Izák mu potom povedal: „Pod' ku mne, syn môj, a pobožkaj ma!“²⁷ On pristúpil a božkal ho. Keď pocítil vôňu jeho šiat, požehnal ho a povedal: „Hl'a, vôňa môjho syna je ako vôňa poľa, ktoré požehnal Hospodin.“²⁸ Nech ti dá Boh z nebeskej rosy a z úrodnosti zeme, i hojnosť obilia a muštu!²⁹ Nech ti slúžia národy, nech sa ti klaňajú kmene! Panuj nad svojimi bratmi a nech sa ti klaňajú synovia tvojej matky! Nech je prekliaty, kto bude teba preklínať, nech je požehnaný, kto ťa bude žehnať!“³⁰ Len čo Izák požehnal Jákoba a sotva Jákob vyšiel od otca Izáka, už z lovu prichádzal jeho brat Ezáv.³¹ On tiež pripravil obľúbené jedlo, priniesol ho otcovi a povedal: „Otec môj, vstaň a najedz sa z úlovku svojho syna, aby si ma mohol požehnať!“³² Otec Izák sa ho však spýtal: „Kto si?“ On odvetil: „Ja som tvoj syn, tvoj prvorodený, Ezáv.“³³ Tu sa Izák nesmierne preľakol a povedal: „Kto to teda bol, čo mi priniesol jedlo z úlovku? Zo všetkého som jedol, prv ako si prišiel. Požehnal som ho a bude požehnaný.“

Drahé sestry a milí bratia!

Dnes nahliadneme do života rodiny praotca Izáka. Pred nami je starý, zrakovo postihnutý otec, ktorý dáva požehnanie. Pre domáceho maznáčika je matka pripravená na čokoľvek. Staršie dieťa, ktoré už predalo svoje prvorodenstvo, ale malo by úžitok z otcovho požehnania, a mladší syn, ktorý, aj by mal pred svojimi činmi vlastný názor, matka mu vnúti svoju vôľu a zabezpečí, aby Jákob dostal požehnanie.

Vzniknuté situácie v rodinách a správanie rodín, ktoré dnes žijú, často nedokážeme pochopiť zdravým rozumom. Staršia generácia hovorí, že v minulosti to tak nebolo, a preto sa objavujú už na prvých stranách Svätého Písma také manželské a súrodenecké páry, ktoré pri čítaní biblických príbehov môžeme konštatovať znova a znova, že nič nové pod slnkom.

Otec s podlomeným zdravím zavolá svojho syna, Ezáva k sebe, je pripravený ho požehnať, no chce ešte raz, aby pripravil jeho obľúbené jedlo z diviny.

Rebeka však všetko počuje. Keď som chodila na predoperačné prípravy pred operáciou ucha, môj kardiológ sa ma spýtal, či som si istá, že chcem počuť všetko, veď to nie je až také zlé, keď nepočujem všetko okolo seba. Odvtedy, som už kadečo počula o ľuďoch a od ľudí, a som toho názoru, že možno majú nepočujúci aj väčší pokoj, lebo sa neotrávajú cudzími názormi, nepočujú hlasy ľudí, ktorí si šepkajú za ich chrbtom.

Všetky naše zmysly sú dôležité, ale ak nás to, čo počujeme, postaví na cestu zla, potom sa môžeme vzdialiť od Božieho plánu.

Aj z toho vidíme, že existujú rodiny, kde na prvom mieste stojí načúvanie rozhovorov iných. Živé magnetofóny v jednotlivých rodinách sa nájdu aj dnes. Kde rozhovory končia pri tretej osobe a nepohnú sa zo svojho miesta a vždy obklopiu tých, z ktorých môžu vytiahnuť nejaké informácie. Čo sa týka Rebeky, ktorá žila v bezprostrednej blízkosti svojho manžela, videla, v akom stave je, Jákobovo požehnanie už mohla mať v pláne, pretože zareagovala okamžite. Hovorila si, ak nadíde čas a príde Izákova prosba, tak tam Jákob určite bude stáť pred otcom jej dočinením. Maličký obľúbený syn mohol byť vždy okolo maminej sukne, pretože konali takmer okamžite.

Takíto ľudia sa nazývajú vypočítavými. Ten, kto vo všetkom systematicky hľadá svoju výhodu a prospech; je prefikane sebecký. Dokonca využíva i svoje deti, pričom jednému ide naproti, a druhé tlačí oboma rukami pred svojho otca. Takýto človek sa vyznačuje vypočítavým a blahosklonným vystupovaním, no aj z jej slov, výzoru a prízvuku cítiť, že si myslí, že má dianie a ľudí pod kontrolou.

A kým Izák počul, že hlas patrí Jákobovi, jeho matka všetko zariadila tak, aby jej manžel podvod neodhalil.

Chlapec má viac rozumu ako jeho matka, veď v ňom aspoň panovala obava, že ak by sa Izák o zámene dozvedel, odpoveďou na podvod by bola skôr kliatba ako požehnanie.

Jakob nakoniec pred otcom nezlyhal a dostáva požehnanie, s ktorým hľadá dopredu, ktorého význam je v tomto veku snáď ešte väčší ako hmatateľné dedičstvo: „ *Nech ti*

dá Boh z nebeskej rosy a z úrodnosti zeme, i hojnosť obilia a muštu! Nech ti slúžia národy, nech sa ti klaňajú kmene! Panuj nad svojimi bratmi a nech sa ti klaňajú synovia tvojej matky! Nech je prekliaty, kto bude teba preklínať, nech je požehnaný, kto ťa bude žehnať!“

Božie proroctvo sa napĺňa tam, kde čítame nasledovné: „***V tvojom lone sú dva národy. Dva národy z tvojho vnútra sa rozdelia. Jeden národ bude mocnejší ako druhý a väčší bude slúžiť menšiemu.***” (IMojž 25,23)

Zarážajúce je, že aj Boha Hospodina využíva Jákob, keď sa jeho otec opýta, ako tak rýchlo našiel divinu. Jákob odvetí: „***Umožnil mi to Hospodín, tvoj Boh.***“

Podvádzanie a klamstvo za klamstvom.

Ide o to, aby plán vyšiel. Ezav márne pripravoval obľúbené jedlo otca, márne sa vydal na poľovačku, veď Jákob so svojou mamičkou odišli od otca spokojní. Plán bol splnený. Požehnanie dané Jakobovi je neodvolateľné a nadobudlo účinnosť.

Príbeh sa však neskončil. Zajtra si prečítame Ezavovu reakciu a aké dobré je vidieť a vedieť, že bez ohľadu na to, čo si ľudia naplánujú vo svoj vlastný prospech, všetko raz vyjde najavo. Všetko vychádza na povrch. Nemôžeme sa zahrávať s Božím požehnaním a používať ho tak, ako uvažuje sebecký, vypočítavý a načúvajúcí človek.

Aj z toho vidíme: „***Veď kde je závisť a neznášanlivosť, tam je nepokoj a všetko možné zlo.***” (Jk 3,16)

Z bohatstva získaného podvodom sa nedá dlho tešiť, pretože vyvoláva nesvar. Nie je však isté, že v tomto príbehu bol podvodníkom iba Jákob, keďže rodičia vedeli o Božích sľuboch, ktoré dostali ešte pred narodením detí, a to hlavne Rebeka.

Napriek tomu: Izák koná v skrytosti a tak požehnáva práve toho, koho nechcel. Ezav prijme Izákov tajný plán, napriek tomu, že svoje prvorodenstvo predal Jakobovi s prísahou. Rebeka nevaruje Izáka pred Božím zaslúbením, ale uchyluje sa k podvodu, do ktorého je vtiahnutý i Jákob. Jákob sa podieľa na klamaní svojho otca a brata; vyvoláva Ezavov hnev a musí utiecť.

Boh má plán pre každého z nás ešte predtým, ako sa narodíme. Stačí nám to? Svojimi podvodmi nemôžeme pomôcť Bohu, aby urobil to, čo považujeme za dobré a správne. Doba napreduje a Božie mlyny melú pomaly, ale isto. Majme na pamäti Božie

zasľúbenia, ale s trpezlivosťou a pokojom prijmime ich, veď klamanie a ľudské plánovanie nemá pred Pánom zmysel, pretože vedie len k zlým činom, kde porazeným je vždy ten, kto zasahuje do Božieho plánu vo svoj vlastný prospech. Amen.

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Korint'anom 15. kapitola od 35. po 58. verš

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Prvom liste apoštola Pavla Korint'anom v patnástej kapitole od tridsiateho piateho po päťdesiaty ôsmy verš nasledovne:

„³⁵ Nieкто však povie: „Ako sú mŕtvi kriesení? V akom tele prídu?“ ³⁶ Nerozumný! Čo ty seješ, neožije, ak neodumrie. ³⁷ A čo seješ, neseješ ako telo, ktoré má vzniknúť, ale holé zrnо, či pšenice, alebo niečoho iného. ³⁸ Boh mu však dáva telo, ako sám chcel, a každému semenu jeho vlastné telo. ³⁹ Nie každé telo je také isté telo, ale iné je telo ľudí, iné je telo zvierat a zas iné je telo vtákov a iné rýb. ⁴⁰ A sú telá nebeské a telá pozemské, ale iný je jas tiel nebeských a iný pozemských. ⁴¹ Iný je jas slnka, iný jas mesiaca a iný je jas hviezd; veď hviezda od hviezdy sa líši jasom. ⁴² Tak je to aj so zmŕtvychvstaním: čo sa seje porušené, vstáva neporušené; ⁴³ čo je zasiaté potupené, vstáva v sláve; čo je siate bezvládne, vstáva v moci. ⁴⁴ Seje sa telo prirodzené, vstáva telo duchovné. Ak jestvuje prirodzené telo, jestvuje i duchovné. ⁴⁵ Tak je aj napísané: Prvý človek, Adam, stal sa živou bytosťou, posledný Adam oživujúcim Duchom. ⁴⁶ Nie je však skôr duchovné, ale prirodzené, až potom duchovné. ⁴⁷ Prvý človek je zo zeme, pozemský, druhý človek je z neba. ⁴⁸ Aký je ten pozemský, takí sú aj ostatní pozemskí; a aký je ten nebeský, takí sú aj ostatní nebeskí. ⁴⁹ A ako sme niesli podobu toho pozemského, tak budeme niest' aj podobu toho nebeského. ⁵⁰ Toto teda hovorím, bratia, že telo a krv nemôžu zdediť Božie kráľovstvo, ani porušiteľnosť nezdedí neporušiteľnosť. ⁵¹ Počúvajte, poviem vám tajomstvo: Nie všetci zomrieme, ale všetci budeme premenení, ⁵² naraz, v tom okamihu, na posledný zvuk poľnice. Keď zatrúbi, mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my budeme premenení. ⁵³ Lebo toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť. ⁵⁴ Keď si však toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a toto smrteľné si oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa splní, čo je napísané: Smrť pohltilo víťazstvo! ⁵⁵ Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kde je tvoj osten? ⁵⁶ Ostňom smrti je totiž hriech a silou hriechu

je Zákon.⁵⁷ No vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista!
⁵⁸ A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neochvejní, buďte stále horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je márna v Pánovi.“

Drahé sestry a milí bratia!

V Korinte žili takí, ktorí popierali vzkriesenie mŕtvych, ale popritom rákali s nejakým spôsobom života po smrti, veď v dvadsiatom deviatom verši čítame: dajú sa krstiť za mŕtvych...

Ich otázka je jednoznačná: „Ako sú mŕtvi kriesení? V akom tele prídu?“

Táto biblická pasáž dáva odpoveď tým, ktorí nevedia, ako sa mŕtvi prebudia, a ktorí si nevedia predstaviť, aké bude vzkriesené telo. Otázka nie je hlasom pochybnosti, ale úplnej nemožnosti, hlasom nedôvery voči všetkému, čo sa hovorí o zmŕtvychvstaní. Je známym javom, že ľudia, ktorí veria v Krista, sa pokúšajú znepokojiť otázkami, pričom čakajú, že daná osoba nebude schopná odpovedať. Od toho sa odvíja aj Pavlova reakcia, keď povie „Nerozumný!“. Pýtať sa na zmŕtvychvstanie je slobodné, no apoštol Pavol pozná pôvodný zámer pýtajúcich sa a tí sa pri opýtaní vôbec neriadia svojou vierou. Viera vo vzkriesenie je zosmiešňovaná.

Najprv používa obraz semena a úrody a neskôr obraz sejby a žatvy.

Ide o semienko, ktoré musí najskôr odumrieť a až potom sa z neho vytvorí nové telo, ktoré už vyzerá úplne inak ako semienko. Zozbieraná úroda sa rodí z hnitia semena. Ak semienko po zasiatí nezomrie, nič z neho nebude. Zánik semena je začiatkom rastu a k tomu prirovnáva vzkriesenie. Boh je schopný zmeniť súčasnú situáciu.

Apoštol Pavol hovorí o rozdielnosti tiel, pričom v slede stvorenia sa pohybuje naopak: Človek, zviera, vták, ryba, slnko, mesiac, hviezdy. Nebeské a pozemské telá, ktorých jas sa líši.

Nasledujúce štyri páry protikladov zvýrazňujú sejbu a vzkriesenie:

skazenosť – vpominuteľnosť,

hanba – sláva,

slabosť-sila,

prirodzené telo – duchovné telo.

„...čo je zasiaté potupené, vstáva v sláve; čo je siate bezvládne, vstáva v moci. Seje sa telo prirodzené, vstáva telo duchovné. Ak jestvuje, jestvuje i duchovné.“ (IK 15,43-44)

Apoštol Pavol poukazuje na rozdiely tak v súčasnom stave, ako aj po vzkriesení.

45.verš

Po týchto argumentáciách apoštol Pavol opäť hovorí o dvoch typoch Adama. Prvý Adam sa stal živou bytosťou, o čom čítame už v Prvej Knihe Mojžišovej v druhej kapitole v siedmom verši: **„Vtedy Hospodin, Boh, stvárnil človeka, prach zo zeme, a vdýchol mu do nozdier dych života. Tak sa stal človek živou bytosťou.“**

Posledný Adam oživujúcim Duchom, teda patrí ku Kristovi.

Obraz prvého Adama nosíme až do smrti na sebe a obraz druhého po našom vzkriesení. Obaja prišli z rôznych miest a nie je jedno, kam patríme. Vzkriesené telo nie je oživením tela, ktoré určil Adam, ale celý človek je premieňaný Božím Duchom na Kristov obraz. Nastáva plné spoločenstvo s Bohom. Aj z toho môžeme vidieť, že obaja Adamovia majú „nástupcov“.

Adamovi bol daný živý duch, Kristovi oživujúci duch. Tento Duch už nie je len existenciou, ale životom samotným. A hoci je pravda, že prvý človek bol stvorený ako nesmrteľný, jeho myseľ bola pozemská, z ktorej bolo vytvorené jeho telo. Kristus na druhej strane prišiel z neba a priniesol nám oživujúceho ducha, aby nás znovuzrodil.

50-58.verše

Apoštol Pavol hovorí o potrebe premeny tela vzkrieseného. Telo a krv, prirodzený človek, nemôže zdediť Božie kráľovstvo.

Biblia hovorí o tajomstve: „ja vám poviem tajomstvo.“ Ak sa v našich rozhovoroch objaví slovo tajomstvo, spozorníme, otvoríme si svoje radarové uši, zväčšia sa nám oči, pristúpime bližšie k tomu druhému, naša myseľ je pripravená a čaká. Počujeme tiež tlkot nášho srdca, že teraz nás toto tajomstvo zavedie v dobrom alebo zlom smere udalostí: **„Počúvajte, poviem vám tajomstvo: Nie všetci zomrieme, ale všetci budeme**

premenení, naraz, v tom okamihu, na posledný zvuk poľnice. Keď zatrúbi, mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my budeme premenení.“ (IK 15,51-52)

Zmeny sa dejú mihnutím oka, no budú mať univerzálny dopad. Táto zmena nastáva predtým, ako vystúpime do neba. Kvôli hriechu naše telo neustále chátra. Bez ohľadu na to, ako veľmi dbáme na svoje zdravie, aký je náš životný štýl a telo, v ktorom sme zakliesnení, stále sa opotrebovávajú. Na druhej strane telo, ktoré prijímame pri Kristovom príchode, už nie je ovplyvnené hriechom a smrťou. Smrť nad ním nebude mať moc.

Keď sa Kristus vráti, ešte na zemi budú ľudia, tí nažive.

Sú to tí, ktorí sa premieňajú na nesmrteľnosť a nepodplatiteľnosť. A mŕtvi vstávajú z vlastných hrobov.

Kristus volá ku všetkým zosnulým krikom, ktorý preniká celým svetom. Toto bude posledná trúba ako o tom čítame v starozákonných biblických textoch:

„Navždy pohltí smrť a Pán, Hospodin, zotrie slzu z každej tváre, odstráni potupu svojho ľudu z celej zeme, lebo Hospodin prehovoril.“ (Iz 25,8)

„Vykúpil som ich zo spárov podsvetia, vyslobodil som ich zo smrti. Kde sú tvoje rany moru, smrť? Kde je tvoj osteň, podsvetie?“ (Oz 13,14)

A keď je víťazstvo nad smrťou úplné: teda smrť pohltilo víťazstvo!, potom sa vynárajú ďalšie otázky: ***„Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kde je tvoj osteň?“ (IK 15,55)***

Ale zo smeru smrti už neprichádza odpoveď. Otázky umlčí smrť.

Smrť, ktorej osteňom je hriech. Hriech dával smrti až doteraz moc. Sila tohto celého bola daná Zákonom. Veď nebyť Zákona, hriech by sme nespoznali, vrhá svetlo na hriešnu neposlušnosť človeka. S naším Bohom je pripravený čas, keď budú všetci veriaci oslobodení z moci smrti a smrť sa tým skončí. Pán nás nenecháva samých s našimi hriechmi, ale pomáha nám zvíťaziť cez smrť svojho Syna. Niet väčšej milosti ako toto. Zničenie moci hriechu Ježišom Kristom na golgotskom kríži a dokonca aj Jeho zmŕtvychvstanie zasadili poslednú ranu smrti a dali život tým, ktorí JEDINE v NEHO veria.

Kto toto všetko prijme, verí vo vzkriesenie, vie ďakovať Bohu za všetko, čo pre nás urobil v Ježišovi Kristovi, a dokáže to aj v každodennom živote, pretože vie, že jeho práca v Pánovi nie je márna. V Pánovi, Ktorý vstal zmŕtvych a vzkriesi aj nás.

Vieme o konečných veciach, máme prísľuby, preto žíme v prítomnosti, aby všetko, čo robíme a čo sa nám stane, či už dobro alebo strata, bolesť alebo choroby, vnímame ako momentálnu situáciu, ktorá v našom Pánovi určite pomíne.

Drahý brat a milá sestra! Stoj pevne v službe Pánovi a slúž mu len s neotrasiteľnou vierou.

Naša služba v Pánovi by bola márna, keby nebolo vzkriesenia. Všetko, čo robíme v mene Pána, alebo dokonca pre NEHO znášame, je takým ovocím, ktoré sa stane viditeľným a napokon pochopiteľným len pri vzkriesení. Vždy buď horlivý a horlivá v diele Pánovom. Amen.

Modlitba:

Pane náš v mene Ježiša Krista, ďakujeme, že si naším Bohom, od Ktorého môžeme vrúčne prosiť. Naše otázky sú plné pochybností, ale vierou v TEBA Ty si pripravený dať nám jasné odpovede v Tvojom slove.

Je požehnaným stavom počuť o našej večnosti a vedieť, že smrť nemá posledné slovo nad našimi životmi, ale víťazstvo je Tvoje, Ktorý si porazil smrť.

Ďakujeme Ti, že nemusíme žiť v hrôze a v dese, keď pomyslíme na náš posledný deň na zemi, pretože v Ježišovi si už pripravil cestu, ktorá nás zavedie na miesto, kde bude dôležité len to, že sme blízko Teba. Vyznávame Ti, že aj dnes nám len Tvoj skutok dáva pevnú a neotrasiteľnú horlivosť v práci a službe, ktorú si nám zveril. A aj keď sme často unavení, ďakujeme Ti za tie malé radosti, ktoré odzrkadľujú, že naše úsilie nie je márne.

Čas, ktorý využívame na duchovné vzdelávanie druhých, nie je márný. Nie nadarmo hovoríme o Tebe a o Tvojich veľkých skutkoch v našich rodinách a v cirkvi.

Nie je to nadarmo, keď nestrácame zo zreteľa Tvoje sľuby a bežíme svoj beh viery, ktorý je pred nami každý deň.

Prosíme, Pane náš nebeský, posilni našu vieru, aby sme mohli každý deň povedať, že veríme v odpustenie našich hriechov a vo vzkriesenie tela.

Modlíme sa za náš cirkevný zbor, za našich konfirmandov, za deti, ktoré navštevujú náboženskú výchovu a za tento začínajúci školský rok.

Prosíme, aby si zostal strážcom a liečiteľom našich chorých, a všetkých, ktorí čakajú na lekárske výsledky. Pre osobu Pána Ježiša Krista vypočuj našu modlitbu. Amen.

Požehnanie: „A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neochvejní, buďte stále horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je márna v Pánovi.” (IK 15,58)

Záverečná pieseň: Chválospev č. 413: 2-5. veršov: „Hrob, kde je tvoje bohatstvo?“